

Quan vaig parlar per primera volta amb Rafael Caria sobre el projecte *Revista de l'Alguer*, jo mateix feia els primers passos com Síndic de la nostra «Barceloneta». Això passava el setembre de 1988.

Avui, a gairebé dos anys d'aquella conversa tinc el goig i el mateix entusiasme, conjuntament amb Antoni Bilardi Conseller de Cultura d'aleshores, de veure posada la primera pedra d'aquesta esperançadora empresa cultural: el número u de la *Revista de l'Alguer*.

La nostra ciutat, avui més que mai, necessita d'eixir fora d'algunes perilloses tendències localistes, d'un provincialisme corrosiu i aïllador.

Això val tant si es mira a la realitat algueresa des d'un punt de vista sòcio-econòmic, com cultural i lingüístic.

Ara bé, si és veritat que l'Alguer, sobretot en aquests darrers quaranta anys ha desenvolupat una natural vocació turística deguda a la seva posició geogràfica i al seu gairebé incontaminat medi ambient, és també cert que la ciutat té una verdadera vocació europea deguda a la seva civilitat i herència cultural catalana.

És aquesta herència que nosaltres, els algueresos, hem de transformar en projecte total, desenvolupant des de dins de la nostra comunitat una actitud emancipativa que vegi l'Alguer i els seus ciutadans protagonistes en llur territori i dins l'illa mateixa; un projecte que permeti també un acostament progressiu en termes d'intercanvis amb les altres terres de llengua catalana i alhora un recolzament de la nostra identitat que ens anexi a Europa sense complexos i sense prejudicis.

Una revista com la present és ja, en aquest sentit, un primer pas que no deixarà d'obrir noves fronteres a la coneixença, sigui a Itàlia, sigui en la naixent Europa dels pobles i de les nacionalitats, entre les quals la cultura catalana és una de les més importants i prestigioses.

Cosme Sasso

ex-Síndic de l'Alguer